

AÑO I - NUM. 6
ARTA, JULIO 1982

LA COMARE BENETA

PUBLICACION INDEPENDIENTE, MENSUAL Y BILINGÜE

Comare: S'ha criticat i us ho vull dir de seguida que heu tornat desvergonyida. Duguereu escrit "pixat". Per paga N'Arpo assuaxí fins ara tan educat un vellet ens ha pintat amb un paper¹ i un bací. Llavors, deis paraulotes si "reputes" si "punyetes" ni quan feien senalletes deien aquestes cosotes.

Mirau:

En lloc de p... digau donota, punyeta, carai, terrible, doiut, groser i horrible i no ficareu tant sa pota. Que qualcú es pot enfadar i se farà s'inmaculada dirà que sou esburbada i no vos voldrà escoltar.

Mira, fill meu. Dins Artà es més, dins tota Mallorca; a quasi ningú li importa xerrar brut, si es parla clar. Encara més, puc assegurar, que es tarannà mallorquí no té es parlar massa fí i és molt dat a flastomar. No m'agrada es fingiment posat de "monja tancada". I et foten cada potada que te fuig s'enteniment.

¹ De lloc comú o water que diuen es fins

Ha llegado la canícula. Pasaron los exámenes con sus consiguientes decepciones y enfado de progenitores. Un gran tanto por ciento de suspensos en nuestro Instituto, parecido suponemos, a cuantos centros de enseñanza existen en nuestra Isla. El éxodo hacia playas más o menos tranquilas ha comenzado. Artá dormita bajo el sol tórrido y un calor pegajoso que hogaño ha llegado antes de lo previsto. La Iglesia, la Plaza, y el Museu son otros tantos lugares característicos de nuestra Villa. Nuestras gentes están en su trabajo o dormitando. Bendita sea la paz de nuestras calles, solo turbada por noticias de violencia llegadas de otros lugares, felizmente lejanos. Que el verano nos sea leve, hermanos.

EDITORIAL

L'Artà, a tercera

Aquells vells aficionats que devers l'any 28 llauraren el camp del Cos i aplanaren els terrossos a cop de picó, deven estar avui satisfets: L'Artà, l'equip que ells començaren, ha conquistat per primera vegada la militància dins una categoria nacional.

Hi estaran també els jugadors d'aquell primer equip de l'Artà; aquell equip dels Tomeu Sua, Rafel Butlo, Tomeu Regalat, Mateu Mangol, Toni Caragol, Sebastià de Sos Sastres..., vorejant avui, aquells pioners, la setentena.

Tota la petita —i entranyable— mitologia futbolística local desfila avui al fil de l'evocació: n'Atanasio, en Joan Chavet, en Tono, en Ramos, en Crespinet, en Mínguez, en Domenge...; en Servera (en Juan de s'Hotel), el record del qual —del jugador que fou i del que hagués pogut arribar a esser si no fos anat a cercar noves ventures per terres americanes— és gairebé de llegenda entre els vells aficionats..., en Rafel Piris, el gran Piris, la figura més destacada que ha donat la cantera local, el porter de primera divisió amb el Granada i l'Espanyol, el cancerber feli de les espectaculars i inoblidables parades...; el penal d'en Busco"...; aquell equip, dels darrers anys del Cos, d'en Borró, en Sales, en Guitzo, en Caballero...; el primer del nou camp de Ses Pesqueres, amb en Prim, en Rector, en Matemales, en Raull..., fins arribar als actuals Mascaró, Grillo, Toni Toro, Pep Maria, Miquel Pelat..., és tota una història d'afició, d'un grapat de generacions, la que avui s'alegra amb el triomf del seu equip.

Aquí, a la Comare, a on tot el que sia anar endavant Artà ens emociona i ens complau, ens sumam avui a l'alegria generalitzada, i des de les nostres pàgines donam la més expressiva enhorabona a la Directiva, jugadors, entrenador i aficionats que han fet possible aquest triomf deportiu. Al temps que feim nostre el crit de l'afició: Amunt, Artà!

A ustedes no sé, pero a mi el Campionato Mundial de fútbol m'ha traído su filosofía.

Lo primero que he pensau es lo malos que semos con los dineros que nos gastamos en fútbol. Que si el Estéfano, que si el Kubala o el Maradona, pero estos señores ¿qué les enseñan de verdad a los nuestros? Por lo que se ha divisao en la Tele naa de na.

¿Y no podríamos gastarno los dineros en cosas de más provecho?

Miá tu que si las energías que se gastan gritándole al árbitro las pusiamos en el trabajo, menua riqueza creábamos.

Claro que en toos los estamentos de nuestra sufrida tierra pasa lo mesmo. A los políticos quisía verlos yo vestios de futbolistas y en un campo al aire libre. Los políticos no tendrían que tener despachos donde se cuezan toos los contubernios. Tendrían que lidiar al aire libre y a la vista de tothom como los toreros o los de la selección.

Menua pitá se llevaría de vez en cuando. Aunque no sé... no sé. Nuestro público es tan gueno, nuestra gente es tan ingenua que incluso con los malísimos partios que jugó la selección no dejó de gritar ni un solo momento: Es-pa-ña Tac. Tac. Tac. Vamos que si a los políticos les aplaudian tanto, quien sabe ande llegaríamos.

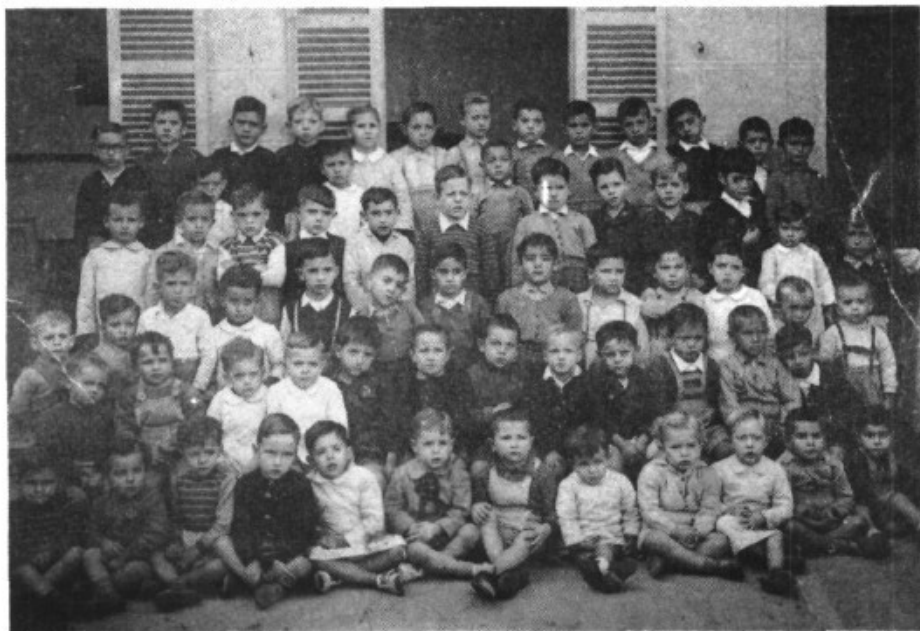
Aunque bien pensao en algo hay que gastarse los dineros. Y no hay como meterle un gol al contrario pa tener la sensación de ser los amos del mundo.

Es como los que se quejan de que la vida está por las nubes y no paran hasta tener su otra casita al lao del mar. Mira que les cuesta suores, y letras y mal papers. Pero, hijo, le meten un gol a su vecino. "Toma ya" "Pa que rabies". Y va el vecino y se hace un chalet en la Sierra. "Toma tú. Uno a uno. Estamos empataos, pero como la semana que viene me compro un B.M.V. te voy a eliminar mientras yo paso a semifinales.

Tantas cosas me ha sugerío este Campionato.

Los políticos en camiseta, pasándose la pelota de los despropósitos, los obreros huelgueando, como los futbolistas, los capitalistas invirtiendo en Maradonas en vez de hacer cosas de más provecho y la gente... aplaudiendo y gritando Es-pa-ña como masoquistas de la grada.

Que Dios y el arsenal atómico, nos cojan confesao.

GALERIA D'ANTANY

NINS DE SOR MAGDALENA

Primavera de 1951. Pati de Can Morey. Seixanta-cinc minyons de tres fins a set anys. Curiosa vaga de somriures que salva el rictus candorós de Sor Soleta. Solemne gravetat d'uns rostres tot ulls per una monja, mestre de nins antonomàstica, l'òptima Sor Magdalena.

Companys irrepitibles de la primera escola, una vegada junts i avui dispersos! Amb el recordatori d'una foto, SA COMARE ens aplega, trenta-un anys després, en un altre consorci de mirades. Per ella guaitarem i ens farem aguar de nosaltres mateixos, home i nin a la cara. Bategarem de nou com si de puntes tornàssim a l'escena.

JOAN ESCANELLAS I LLINAS

Tenim una Pedagoga; Na Paca. En dos anys no s'havia acostat per S'Institut. Des que s'ha sabut que hi tornava determinada persona l'hi han fet anar, corrensos. Com si es més de Juny fos es més apropiat per fer tests. Com si no les bastassin els examens a n'ets estudiants.

Ai! Triquiñuelas Triquiñuelas que en mallorquí tenen un altra nom.

S'haurà d'ensenyar als nins.

Castellano-Triquiñuelas; Català-Man-garrufes.

Qui vol aquest pebre de cirereta?

Hi ha certs medis informatius que s'han guardat com de caure de fer a saber res a n'es poble de que s'han començat ses obres de Sa Residència.

Tan sols perquè no han fet es plànols ni realitzen ses obres es seus. Es que sempre guanyaren vuit a cinc i aquesta vegada com el Brasil davant Italia, feren ets ous enterra.

Conspiració de silenci se diu aquesta figura.

Manco mal que Sa Comare està per informar i passa de conspiracions.

Pensau que moltes vegades xerra més de lo que toca i no parlarà quan val la pena?

Per això no li sap greu tastà es pebre de cirereta.

Nosaltres no varem voler assenyalar ningú en particular quan anomenavem "Visites a veure les obres i amigues de sa Senyora..." No deiem ses amigues mes bé ens referiem a que qualsevol entraria dient "Som amigues de sa Senyora" i feren perdre es temps a n'es picapedrers. Per favor tornin repassar s'escrit. D'un cop ens agradaria que es sapiga que quan es fa una crítica, mai es vol ofendre a n'igú en particular.

I, finalment, sabem calibrar molt bé l'agraïment del poble d'Artà a qui ha fet possible una Residència pels vells. Lo que no ens agrada són les actituds poc clares. Hi ha un Ajuntament (Vuit a cinc) i uns professionals encarregats de dur sa tasca a terme i ningú, fixau-vos-hi bé, NINGU té dret a posar en dubta la seva valú. Si s'ha d'exigir responsabilitats ho farem.

Mentrestant que facin feina i sense entrebancs ni giscos de nins capritxosos i histèrics, que facin sa Residència. Tot el demés son vuits i nous.

SHORTOLÀ

PUNTO de VISTA

Cavilaciones de un Mesetario

VI

Vamos a finalizar la primera premisa de estas cavilaciones, con un justificado temor de que la extensión del tema le haya restado interés.

Tememos también al pasotismo peculiar de la generación del rollo y a la indiferencia fatalista de la que le vió las orejas al lobo de la guerra civil.

"A nosotros que nos van ni que nos vienen las cavilaciones de mesetario por muy verídicas que sean. Son otros tiempos" (Los pasotas).

Los fatalistas entreabren un ojo, abandonan por un momento su beatífica expresión, por su mente desfilan las escenas de su vida tal como si de una película de celuloide rancio se tratara. Ven que ahora, a pesar del absentismo rural, y la masificación turística todo parece ir mejor. Hay comida abundante, coche, moto y si a mano viene una segunda casa cerca del mar. Siguen soñando sin caer en la cuenta del alto precio que tuvieron que pagar para conseguirlo. Han visto desaparecer sus costas bajo el cemento, asisten a la depauperación ecológica, a la contaminación, a la extracción de agua del subsuelo que va a dejar la Isla convertida en una roca con agua salobre. Cierra el ojo entreabierto y sigue dormitando.

A Mallorca la salvó el turismo, porque Mallorca no se supo salvar a sí misma. La Tierra estuvo en manos de unos pocos que no se preocuparon de hacerla productiva.

Los menorquines no han necesitado del turismo para crear riqueza. Una ruralia fértil en alto grado, con sus quesos. Una industria, la de la bisutería, necesitada de poco espacio, han sido suficientes para que las urbanizaciones no hayan representado el maná y las van haciendo con sabiduría y sin atentar a su hábitat.

En Artá cuando era la hora no se dió la tierra a quién la podía fructificar. Ahora es tarde. Me ha contado un artanenc de solera la odisea del Bal-le Biel Boira, cuando con una comisión fue a Madrid con el intento de parcelar una "posesión" y según constaba lo que pagaban en Hacienda podían haberla expropiado a menos de veinticinco pesetas la hectárea. Todos saben que no pudo hacerse. La guerra Civil impidió la extensión cultural que habíase iniciado con la construcción de una escuela en cada pueblo de España y la creación de riqueza que hubiera representado una reforma agraria bien hecha, poniendo en manos de los campesinos las tierras de las improductivas "posessions".

Y esto queridos pasotas no es tan antiguo. En 1936 los gañanes dormían en un pajar, sin sábanas. Con un "llenol" de tela de saco.

Lo cierto es que de haber sido Artá, una villa de realengo, de no haber accedido en 1635 a las demandas señorializadoras, nuestros obreros no tendrían que salir a buscarse la vida sirviendo a un turismo despersonalizador, sobre un aro de cemento que atenaza a Mallorca amenazando ahogarla.

ARMANDO GUERRA

Cuida secció:
SERAFI SCAFRE

Gabriel Genovart Servera, Catedràtic de Filosofia

En Biel Genovart torna al nostre Institut i torna com a catedràtic, càrrec del que, si Déu vol, prendrà possessió el primer dia del pròxim curs. Artanenc de trenta-vuit anys, en fa vint que se dedica a l'ensenyança, bona part dels quals els ha entregat a les tasques de professor i director del nostre Institut en les seves etapes de Col·legi Adoptat i Centre Homologat. Gabriel Genovart,

que nasqué a Artà l'any 1944, va cursar els estudis de Magisteri a l'Escola Normal de Ciutat i les Llicenciatures en Pedagogia i Psicologia a la Universitat de Barcelona. Va esser el primer director del nostre Institut i serà ara el primer catedràtic artanenc que s'incorpora a ell. La notícia de la seva reincorporació ha estat acollida amb un ressò de satisfacció i simpatia popular que pensam justifica plenament aquesta entrevista.

—¿No és molt rar, Biel —li demanem—, que tu te presentis a un concurs de mèrits del nostre Ajuntament per proveir una plaça de psicòleg municipal i no le te donin perquè diuen que no tens mèrits suficients —després de tots els que has fet pujant l'Institut— i llavò le donin a una persona que en té molts manco dels que tu tens? En canvi a tu, un parell de mesos més tard, per concurs de mèrits —i a Madrid!!!—, te fan catedràtic, i catedràtic d'Artà! !

—Sobre aquest concurs de l'Ajuntament te diré, Serafi, que domés s'enten si es pensa que no era mes

que una solemne farsa, que és lo que va esser. Sobre això, però, ja vaig exposar lo que trobava en el seu moment a la premsa local i al "Balears", i crec que poques vegades hi ha hagut una denúncia d'uns fets més dura, raonada i justificada. I crec que tampoc hi ha hagut mai una falta de rèplica i silenci més culpables. Tot això, però, és història; aigua passada...

—Biel, ¿sense tu i la teva feina de nou anys com a Director del Col·legi Municipal, no tendríem avui Institut?

—Si t'he d'esser sincer te diré que hi va haver un moment que potser vaig haver de salvar l'"Institut" a força de fe i de coratge, perquè allà pels anys 1972-73 era gairebé la única persona que creia que aquell Col·legi Municipal (projectat inicialment per impartir l'extingit batxiller elemental) podia tenir un futur, quan a la Delegació el volien liquidar a totes passades i ens deien que els al·lots d'Artà havien d'anar a cursar el nou BUP a Manacor, i quan també a l'Ajuntament estaven absolutament desanimats respecte al futur del Col·legi. Aleshores sí que la meua gestió, mostrant i clarificant camins i galvanitzant entusiasmes, va haver d'esser decisiva. Lo que va venir després va esser un treball de col·lectivitat i en equip. En uns anys molt difícils, del 73 al 78, el Col·legi va esser administrat per la gestió positivíssima d'un Patronat; uns anys, també, en que contàrem amb l'ajuda i recolzament d'un distingit artanenc: En Biel Tous Amorós, en la seva etapa de Delegat Provincial d'Educació, que no va escatimar esforços par ajudar-nos. Sí..., aquest Institut és l'obra de moltes persones: de la visió inicial del batle Miquel

Artigues; de la combativitat i entrega admirable del batle Miquel Pastor; de la feina de la Comissió Executiva d'aquell Patronat de la qual, baix de la presidència del batle Pastor, formàrem part l'entusiasta Jaume Caselles, Jaume Morell, Jaume Sureda, tu i jo. Es l'obra d'uns professionals de l'ensenyament que entregaren lo millor que tenien, que se vessaren per aquell Col·legi, conseguint que, malgrat les seves carències i penúries, assolís tant dins Artà com dins els pobles veïnats un ben guanyat prestigi de centre de treball, orde i seriositat. Permetem que recordi l'entrega absoluta i la professionalitat d'ensenyants de cap a peus com foren, a una primera etapa, Margalida Mestre i Joan Escanelles, i, a una segona etapa, Miquel Bosc i Mateu Dupuy. Coronant tots aquests esforços i afanys, el nostre Col·legi comptà amb el suport d'aquest artanenc d'excepció que és Josep Melià, la gestió del qual va esser decisiva per la conversió del Col·legi en Institut.

—A pesar de les resistències de determinats polítics locals que a les pròximes eleccions hauran d'explicar, si poren, als electors perquè votaren en contra de la conversió del Col·legi en Institut. Per sort, l'intent de fer d'aquell Col·legi el Centre d'"uns", el feude d'"uns", el cenacle d'"uns" i la plataforma ideologitzadora d'"uns" va fracassar. I va guanyar el poble, que té un Institut. I un Institut, al contrari de lo que hagués pogut ocórrer amb un Col·legi Municipal, mai és d'uns o dels altres. És de tots, de tothom.

—I, finalment, ¿què opines de la marxa actual del nostre Institut?

—Opin que no he d'opinar. Sol ocorre que els primers anys de funcionament d'un Institut són, per lo general, difícils. Després se va estabilitzant. Jo torn per ensenyar Filosofia i per procurar contribuir a que tot vagi bé. Per res pus.

Artà balla i canta

La primera Comare d'Or otorgada per Sa Comare Beneta a una persona o entitat que s'hagi distingit per la seva feina en pro de la cultura s'ha concedit a l'Agrupació ARTA BALLA I CANTA. No cal fer l'elogi de la nostra Agrupació, car dins Artà tothom té present el seu quefer i es sent solidari dels seus èxits. Nigú pot representar el nostre poble amb tants atributs com ells. Na Maria

Genovard, la seva creadora va preferir que en vers d'ella contestassin una representació del Grup que es trobava preparada per acudir a fer una funció. Heus aquí l'entrevista.

—Quina data i com fou el crear l'Agrupació?

—Jo tenia molta il·lusió (parla Na Maria) que com tants d'altres pobles, Artà recollís també el folklore nostre i de formar una Agrupació per poder mostrar lo recollit. L'any setanta-cinc després d'una feina exhaustiva de creació de vestuari, aprenentatge de balls i organització es va fer la presentació amb una ballada en el Teatre Principal.

—Com és què en aquest temps de porros i discoteques us pogueru agrupar?

—Es una cosa diferent de tot, i a on cada persona pot donar el que té dedins. Ens agradava i ens unirem tots a ella.

—Com fou el batiar l'Agrupació amb aquest nom tan suggestiu?

—Va esser posat pel Pare Ginard Bauçà, en pau descansi.

—Quina acollida tingueru de tot d'una?

—Ens acolliren en gran simpatia. Pensa que donam molta d'alegria al poble. Prenim part a les festes. Renovam repertori, convidam a ballar gent externa que ens pugui ensenyar qualche cosa.

—Tú creus Maria, que aquesta gent jove té consciència del fet cultural?

—Sí, perquè es pertànyer a l'Agrupació és molt sacrificat i tots s'esforçen. Sols ens costa una mica de feina trobar homes que vulguin participar.

—Es perillós actuar a hotels, pel perill a caure a una professionalització?

—No, perquè va bé donar la cara a un públic que no sien pares i mares. I d'altra banda hem de menester uns doblers que a cap altra part es poden aconseguir.

—A les festes on actuau, Sant Antoni, Sant Salvador, soleu fer ball obert?

—Es ball obert és el que fa la festa de bon de veres.

—Ha augmentat el número de persones que ballen en el ball públic.

—En un tant per cent molt gran. A lo primer no sortia ningú. Ara balla tothom. A més has de pensar que aquests vuitanta-set que han vingut a escola i a ballar en nosaltres ens han duit els pares i tothom balla.

—Maria. Quan començares tú aquesta dèria de lo artístic?

—Jo no tenia cinc anys i ja anava d'escenaris. A Ses Blanes Sureda, Dna. Coloma, puc agrair tot quan sé. Feien molta feina per Ses Josefinas. Jocs rítmics, solfa, música...

—Recordem gent d'aquelles dantes?

—Per exemple, Na Catalina Amorós (Sopa), Na Serafina, casada amb Joan Ferrer Pons, sa meua germana Catalina, N'Aina Bul·la, exitosa amb cançons d'aquell temps. N'aina Solivellas, Na Bàrbara Navarro, Na Catalina Femenies, Na Victòria Valls, que era una gran artista, etc., etc.

—Futur de S'Agrupació?

—Continuar. Deman que aquesta joveña comencin a fer-sen càrrec. Tenim una dotació que val molt. Més de cinquanta vestits, equip de só.

Continuar... I tenen, sobretot cor i ànima artanenca per a continuar aquesta feina que a més d'altres més importants guardons le ha fet guanyadors de la primera Comare d'Or.

TESTIMONI D'UN TALAIOT

"Siau qui sou"

Nada més apear-me del seiscientos me doy cuenta de que la cara del Talaiot es de las que dan miedo, de estas largas e iracundas que ponen los políticos después de una catástrofe electoral y se ven venir encima la crisis interna del partido. Valeroso yo, decidido yo, me atrevo a acercarme hasta él a pesar de sus bufidos; al fin y al cabo somos amigos y no creo que semejante enfado tenga que ver conmigo. Calla, y tengo que ser yo quién inicie el diálogo.

—Bon dia Talaiot. I are que tens?

—“Que tenc, que tenc?” Estoy hasta las piedras de más arriba de ver burradas a diestro y siniestro salidas a partir de vuestras brillantes ideas, ciencias y adelantos.

—¿Pero qué te hemos hecho esta vez? ¿A qué viene este monumental enfado?

—¿Te parece poco motivo para enfadarse el saber que dentro de cien años si queda algún “artanenc” será por casualidad? ¿Que todos, absolutamente todos los habitantes de este bendito pueblo estarán registrados en los papelotes estos de los juzgados como “siutadans” a menos que haya alguna madre que no llegue a tiempo y tenga el hijo en su casa, sin asistencia en hospital?

—¿Y eso por qué?

—Ja!, elemental querido Maciá (como diría el célebre Sherlock Holmes). Siempre que una mujer tiene que dar a luz la mandan a Son Dureta, esa especie de supermercado de la atención médica que tienen en “Siutat”, el parto va perfectamente

y al poco tiempo la madre y la criatura pueden trasladarse de nuevo al pueblo, hasta aquí todo correcto porque ya se sabe que la “part forana” no tiene derecho aún, a unos centros asistenciales como Dios manda, pero la sorpresa salta cuando el feliz papá pretende registrar a su hijo en el pueblo y le contestan que si nació en “Siutat” es “siutadá” y que para demostrarlo está el certificado médico del “supermercado de la enfermedad”.

—Y AHORA QUERIDA HACIA SON DURETA A TENER UN HIJO PALMESANO.

—¿No me digas? No puede ser.

—Tan cierto como que tengo más de mil años. Tengo un amigo que apenas tiene uno, “en Sebastianet”, que me contó hace unos días las filigranas que tuvo que hacer su padre

para que él pudiese ser “artanenc” ¿Comprendes ahora mi indignación?

—Claro que la comprendo ¿Pero que harías tú para evitar esta traba burocrática?

—Otra vez elemental, no inscribir a ningún niño hasta que no lo solucionasen, verías tu si se arreglaba pronto... y ahora déjame, no me hagas seguir hablando que luego me llaman viejo subversivo y estas cosas tan estúpidas.

El talaiot me da la espalda indiferente y le oigo mascullar las últimas palabras “... si nosotros hubiésemos tenido este carácter tan conformista, a buena hora habrían visto estos, los talaiots”.

Cuando me meto de nuevo en el cochecito y cierro la puerta, me viene a la cabeza aquel precioso verso del poeta mallorquín que dice

“Siau qui sou”..., que razón tenía el gran maestro y que razón tiene el Talaiot, su sabiduría, decididamente, es un pozo sin fondo.

MACIA BARRET

COLABORACIÓ

Somnis d'un esperit inquiet

(I)

Per GREGORI MATEU

- 1 Els administradors escolars tenen menys imaginació que els comerciants; encara no han sabut inventar un “auto-servici” de coneixements i de idees.
- 2 Si els ulls fossin els miralls de l'ànima, n'hi hauria molts que haurien de dur sempre lentes de sol.
- 3 La salsa millor d'un bon sopar es la conversa amistosa.
- 4 Aquell que mira sempre per damunt l'espatlla dels demés, morirà sense conèixer la veritat.
- 5 La guerra l'han inventada els ambiciosos; però tan sols els beneïts i els oprimits hi participen.
- 6 N'hi ha molts que senten malenconia davant el passat, es troben deprimits en el temps present i tenen por del futur.
- 7 Els gorrións són símbol de llibertat i de pau. L'home els engabia i creu que són feliços perquè els alimenta i els sent cantar.
- 8 E ben curiós que el negoci que s'ha fet durant molts d'anys entorn de la religió, es faci, ara mateix, entorn del mundial de fútbol.
- 9 Ben mirat, per donar a llum aquests acudits, no era necessària la diligent assistència d'una COMARE.

LA TERCERA DIVISION

Eran las 21 horas y 14 minutos del día 27 de Junio cuando al sacar en el Club, la pizarra que rezaba "SEÑORES ES VERDAD: A TERCERA", la inmensa multitud congregada en el local social, con ansias de saber si los jugadores habían consumado la gesta, explotó en un aplauso que si los artífices hubieran podido escuchar no sé si hubieran podido contener tanta satisfacción. Teniendo en cuenta los momentos tan alicaídos que pasamos a lo largo del campeonato.

Aquello hay que vivirlo. Con decir que la calle A. Blanes quedó paralizada para el tránsito rodado, la gente que conozca el pueblo podrá darse una idea del ambiente. Era dar rienda suelta a las ansias acumuladas durante toda una temporada en la cual, como señalábamos, hubo momentos de euforia y otros no tanto.

Pero no me perdonaríais que quedara sin reseñar la llegada toda sudorosa, de los pocos aficionados desplazados en esta ocasión por motivos harto conocidos. Estos tuvieron que emplear toda su sabiduría para describir, una y otra vez como se había conseguido el éxito. Pues si esta jugada de Rodríguez... en esta otra de Ferrer... en la de José María. En fin, no podían parar de contar, pues la gente no se cansaba de escuchar a los emisarios. Por fin a las 23 horas llegaron Directiva y Jugadores, que habían ido en caravana a buscar al jovencísimo Rosselló, lesionado, eso sí, sin importancia. La llegada es indescriptible; hay que vivirla. Una sola voz indicó "HAY QUE IR A SAN SALVADOR" y, señores, solamente los que hayan vivido las grandes reveltas de antaño pueden calibrar el gentíazo que subió a dar las gracias y cantar el Himno a la Virgen. Los que no son demasiado apasionados por el fútbol, se quedaron atónitos viendo la alegría, el entusiasmo y la unión que puede desencadenar un deporte que es siempre asociación. Por fin nuestro Club dio una nueva ocasión para que el pueblo de Artá demostrara su corazón de luchadores y su humildad subiendo al Santuario con fervorosa y espontánea sencillez.

Ahora sólo nos queda pensar en el futuro. La tan ansiada tercera ya está aquí y faltará saber coordinar todos los estamentos porque se necesitarán las uniones de aficionados, directivos y jugadores con su artífice: EL GRAN SEBASTIAN.

PEIEME

MONTAÑISMO

Tenemos que señalar la gesta de Toful Medina y Guillermo Francisco Bujosa, quienes acompañados de Elena Moragas han realizado la escalada del Aneto, el pico más elevado de los Pirineos. Clavos, piolet y mentalidad de escalador para cruzar los glaciares y un corazón muy grande no tan solo para suplir la falta de oxígeno a los tres mil metros sino para cruzar el terrorífico "Paso de Mahoma". La enhorabuena a quienes consideramos los primeros que en Artá coronaron el Aneto. Un monte para escaladores.

TRESCAIRE

ESQUITS

Sa gespa (o cespèd) de Costa i Llobera ha nat de lo més bé i dona goig de mirar. Per ara reconeixem que ens equivocarem i es gram ha nat de lo millor baix des pins. Heuriem de conservar-lo, i no trepitjar-hi. Es reguiu en fa patinar qualcun Més val facin poca via amb so Mòbilette. Hem de felicitar en Regalim, En Biel de S'Aigo i S'Ajuntament. Ha sortit car però va bé. Sa Comare se menja un pebre de cirereta.

Ara que n'han après tal volta ens facin el Parc Natural de Sant Salvador i pensin en s'espectacle que s'els proposà per a fer un muntatge que, entre altres coses, donaria molts de diners a tot es poble. Però fietes, com que a s'idea no le tengueren ells, heurem d'esperar a ses altres eleccions. ¡No, hi si es feia lo de Sant Salvador, podriem llevar més de la mitat d'albitres! Clar que no hi heuria tanta emoció.

M'han dit que ets independents ja les preparen. Vatua el món, si que s'aixequen dematí. No, i no crec que les valgui. N'hi ha massa d'escalivats. I a n'es mitins heuran de donar moltes explicacions que les demanarem. Albitres, fems, Institut estatal, Residència, Pedagoga sense els mèrits d'altres pretenents Cero noranta dos, burocràcia, etc., etc. Diuen que per no donar sa cara en presentaran d'altres i ells mouran es fils de darrera.

Supós que heu vist es projecte de Na Bal·lesa? A la fi s'ha duit a afecte lo que fa temps anunciarem. Que no trobau que queda guapo? Es carrer de Llebeig i es comerciants de per allà hi sortiran guanyant. Si S'Ajuntament heu aprova tot. ¡Hi haurà lluita! Hi ha interessos compromissos... i altres que no volen tanta construcció. Però tot s'arreglarà.

S'enhorabona en es futbolers. Artà ha aconseguit lo que no pensavem mai. Tercera Divisió. Ara el que cal que ens hi aguantem. Lo dit enhorabona a tots. I a n'en Martínez per sa paella que feu a n'es ciclistes per devers Sa Cova dets Auberdans. Tant en Biel de S'Almudaina com en Mondoí, En Lluís i es President amb en Manolo s'heu passaren bé. A Sa Comare que vé us ne contarem de bones. Amb foto i tot. Salut.

SA COMARE BENETA

acudits

Sols se xerra dins Artà
entre sa gent futbolera
d'això que ara es va jugar
i serví, per fer pujar
es nostre equip a tercera.

Bon Jesús! quina quimera
per un joc que es fa en sos peus
Ara tendrem "pelotera"
per davant i per darrera
fins i tot dins es fideus.

¡Hem passat sa promoció!
Criden en es quatre vents,
des des petit as major
¡Vaja una generació
de personatges contentes!

Jo creia que "promoció"
era com a ...propaganda
Idò resulta que no
giren es mot, s'intenció
i el se posen per bufanda.

Tudar paraules tan fines
per questió de pilotes...!
Això que ho facin ses nines
sobretot si són fadrines
quan comencen a esser al·lotes...

Però, diguent veritat,
pot estar content es poble,
que a S'Atletic de Ciutat
hem vençut i doblegat
en una lluita, ben noble.

A més, aquesta victòria
ho volguem o no ho volguem,
també és part de nostra Història
¡Toquem campanes de Glòria
per el fútbol artanenc! !

EL SANTPERE

A NUESTROS COMUNICANTES

Sa Comare Beneta publicará cuantas comunicaciones le lleguen con los siguientes requisitos:

—Escritos a máquina y a doble espacio.

—Firma del autor, domicilio y número del D. N. I.

—Se publicará con pseudónimo si así se desea, pero a nosotros nos debe quedar la constancia de quien ha sido el autor para que cada cual cargue con su responsabilidad.

Cumpliendo este requisito, cualquier escrito, nos guste o no, será publicado, ya que Sa Comare está a la disposición de cualquiera que quiera exponer ideas, asuntos de interés general o contestaciones a lo que hayamos escrito.

Gracias.

DEMOGRÁFIQUES

NACIMIENTOS

Día 7-6-82. María Antonia Galán Massanet, hija de Antonio y de Juana Ana con domicilio en calle Barracas, 16.

Día 17-6-82. María Juliá Genovard, hija de Antonio y de Francisca, con domicilio en calle Era Veya, 1.

Día 15-6-82. Juan Andrés Pascual Sureda, hijo de Andrés y de Margarita, con domicilio en calle Batlesa, 25.

Día 17-6-82. Antonia Carrió Artigues, hija de Antonio y de Martarita, con domicilio en calle Santa Margarita, 30-1.º

Día 10-6-82. Juan Vives Gonzales, hijo de Antonio y de Encarnación, con domicilio en calle San Francisco, 19.

MATRIMONIOS

Día 12-6-82. Ginés Ayala Picó con Francisca Ana Ginard Alzamora.

Día 26-6-82. Miguel Sancho Mestre con Catalina Vives Miralles.

Día 26-6-82. Pedro Sancho Vives con Carmen Corraliza Galea.

Día 19-6-82. Tomás Blasco Serra con María Jovita Esteva Mascaró.

Día 26-6-82. Joan Francisco Muntaner Aguilar con María Francisca Ferrer Pons.

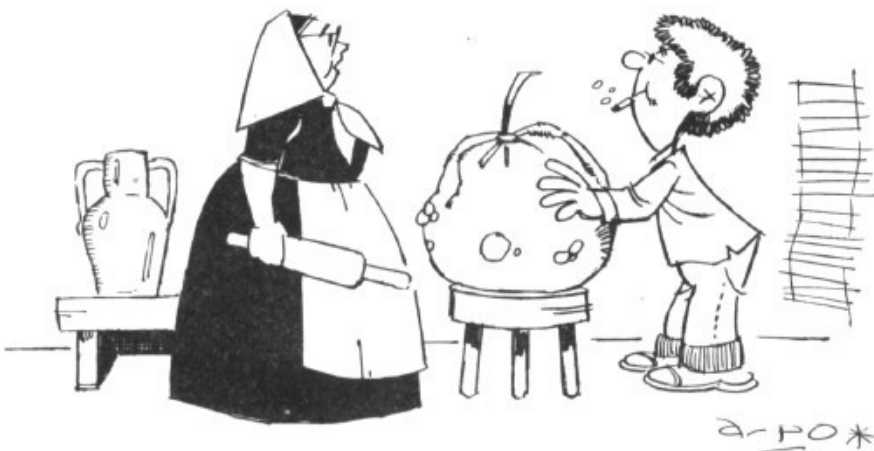
DEFUNCIONES

Día 5-6-82. Leonor Bonnín Fuster. C/. Botovant, 14.

Día 13-6-82. Nicolás Alzina Pons, a) Quidet. C/. Gomez Ulla, 8.

Día 21-6-82. Juan Gili Sancho. Predio Es Rafalet. De Son Caminal.

Sa Comare de n'Arpo

—Mirau-lo tan content i amb aquesta carabassota.

—Per s'Institut n'ha repartides a rompre, Comare.

—Això vol dir que, o estúdiau poc, o teniu mals mestres, o feis massa "huelgas".

SA COMARE BENETA

Año I - N.º 5 - Julio 1982

En este número han colaborado desenfadadamente:

ARPO

JOAN REUS (Fotografía)

MARGARIDA SIQUER

JOAN ESCANELLAS I LLINAS

SERAFI GUISCARRE

BONET DE SEI PIPES

MASSIA RIERA

B. G.

GREGORIO MA'EU

EUFRASIO FERNANDEZ

SANTIAGO PERELLO

ARMANDO GUERRA

MINOTAURO

ECO

P. MATEMALES

DIRECTOR:

(Seguim sense, tanmateix per lo que serviria...)

•

IMPRENTA POLITECNICA

Troncoso, 3. Teléfono 21 26 60

Palma de Mallorca

Depósito Legal 187-1982